

Adrián Macho

Gerda

A story of courage at sea

АДРІАН МАХО

Герда

КНИГА 2

Розповідь про мужність на морі

Київ
BOOKSHEP
2021

Відтоді, як Ларс і його сестричка Герда знайшли одне одного, вони жили в чудовій Райській бухті на півночі й там ходили до школи китів. Щовечора в їхній домівці темнішало. Із настанням ночі поверхня моря ставала гладенькою, воно притихало й ніби вбиралось у шати — такі темні, що кити не могли розгледіти нічого далі свого носа.

Кажуть, що хтось почепив місяць на небо, щоб сині кити, білухи, кашалоти й косатки не боялися темряви. За це кити виказують вдячність, співаючи пісню над шумливим морем. Одна з таких пісень особлива. Це колискова, яку співала для Герди і Ларса матуся:

*Зорі сяють у темряві ночі.
Серце в подорож нову тріпоче.
Небо пильно вдивляється у води морські,
Щоб увічнити дії тварин і людські.*

*Місце зустрічі — гавань небесна,
Лід розлуки, дитя моє, скресне.
Крізь буремнії води сміливо пливи,
Вір, що серце твоє доведе до мети.*

Усі кити любили цю пісню. Усі та не всі. Одна стара самка полярного кита на ім'я Матуся Лізбет, зачувши цю пісню, одразу насуплювалася, наче в її бровах застряг гак для ловлі китів.

Герда і Ларс не розуміли, чому стара китиха так сердиться. Якогось дня вони насмілилися і запитали її:

— Матусю Лізбет, чому вам не подобається ця пісня?

Видихнувши з силою повітря крізь розміщені на голові ніздрі, аж над поверхнею води здійнялися фонтанчики, китиха відповіла на диво дуже лагідним голосом:

— Ця пісня чудова. Нічого милішого за неї немає в усій бухті, а може, навіть в усьому морі. Та її потрібно співати всю, аж до самісінького кінця.

— До кінця? — Герда і Ларс не збагнули, про що вона каже.

— Так, там є ще слова. Якщо плисти від бухти на північ, туди, де сяє полярне сяйво, то там можна дізнатися, якими словами ця пісня закінчується... Та хто захоче слухати стару нетямущу китиху? Сьогодні вже немає хоробрих сміливців, які наважилися б на таку подорож... — Мовивши так, Лізбет тяжко зітхнула і попливла, щоб сховатися за рифом.

— **Б**ракує сміливців? Де їх шукати? Про що це Лізбет каже? Як гадаєш, вона знала нашу маму? — Герда сипала запитання, намагаючись збагнути, що мала на увазі китиха.

— Не будь дурненькою, — сказав їй старший братик. — Лізбет — стара китиха, вона могла переплутати нашу пісню із зовсім іншою. Усе, не думай про це.

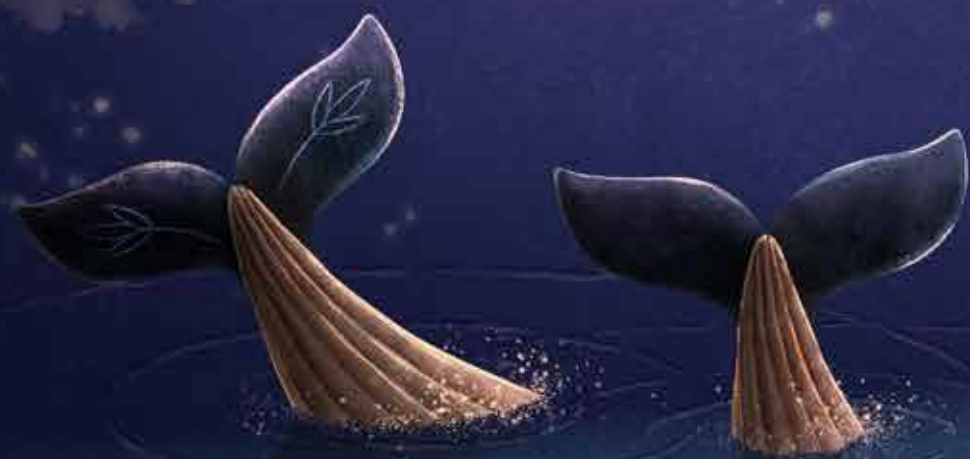
А втім, десь у найпотаємнішому куточку його душі бриніло те саме запитання. Може, їм потрібно вирушити в подорож і спробувати довідатися, про що йдеться в цій пісні далі.

Герда і Ларс більше не могли стримувати цікавість і чекати, коли в небі запалає полярне сяйво. Почуваючись казковими героями, вони вирішили розкрити таємницю останніх слів колискової і відважно попливли у відкрите море.

— Ларсе, а знаєш, що розповів колись мені один друг? — Герда намагалася за розмовами пришвидшити час. — Багато років тому брат нашого прапрадіда вирішив обпливти навколо світу. Мандруючи морями, він пізнавав нові місця. Він проплив тисячі миль. Не просто десятки тисяч, ні, він подолав сотні тисяч! А може, навіть мільйони! І все це лише за один місяць!

Брат обірвав її:

— Усякі там навколосвітні мандрівки! Тисячі миль! Мільйони! Усе це нісенітниця! — кинув він. А опанувавши себе, спокійно додав: — Наступного разу, якщо хтось намагатиметься обвести тебе довкола плавця, спитай його, чи він, часом, не перебільшує. Ти ж знаєш, що кити полюбляють додати щось від себе. Не варто вірити всьому, що тобі кажуть...

Раптом Ларс замовк. Велика чорна пляма з'явилася і повисла над ними. Ларс так злякався, що вмить зникла вся його впевненість. Потім ця пляма почала голосно ревіти й гудіти. Звук був таким, ніби хтось дме в найбільшу мушлю, яку можна знайти на дні моря.

Герда і Ларс ледь не збожеволіли від страху. До ревіння й гудіння додалося ще й верещання і тріщання. Що коїться? Звідки ці звуки? Хто і чому створив цей жахливий шум?

Налякана Герда прикрила очі плавцями.

— Ти думаєш, що сховаєшся, прикривши очі плавцями? — усміхнувшись, запитав Ларс. Він не мав права показати Герді, як йому страшно, адже він її старший брат. І чимдуж намагався продемонструвати Герді, що він хоробрий шукач пригод.

Зібравшись із відвагою, Ларс ухопив Герду за плавець — і вони разом випливли на поверхню океану. Роззирнувшись довкруг, китенята побачили, що ота величезна темна пляма — це гігантський океанський лайнер із безліччю відпочивальників. Оті голосні пронизливі звуки — це сміх людей. А неприємне тріщання — феєрверки, що вибухали різнокольоровими зірками в них над головами. Щойно Герда і Ларс це побачили, їхній переляк кудись подівся, і вони весело, як уміють це робити лише кити, заспівали свою улюблену пісню:

*Зорі сяють у темряві ночі.
Серце в подорож нову тріпоче.
Рифи, скелі, западини десь на шляху
Відчайдухам також наганяють жаху.*

Довго-предовго мандрували Ларс і Герда. Багато разів Сонце і Місяць змінювали одне одного, ніби змагалися за місце на небі. Китенята пливли глибокими океанами, мілкими морями, через густі ліси підводних трав, водоростей і різних химерних дивовиж, яких ще ніколи не бачили. Проте закінчення матусиної колискової вони ніде не знаходили.

Уночі перед двома юними китами зненацька поставали якісь темні й моторошні тіні. І налякані Ларс і Герда ледь не забивалися кудись під скелі. Та щоразу сходило сонце — і з темряви виринав підводний ліс, тіні зникали, а те, що їх лякало вночі, перетворювалося на казковий і чарівний світ.

Одного дня китенята наблизилися до глибокої океанічної западини. А може, кінець колискової схований десь там?

— Вдихни глибоко, — сказав досвідченіший Ларс молодшій сестрі.

Герда так і зробила: вдихнула так глибоко, що аж вирячились очі. Взявши одне одного за плавці, Герда і Ларс пірнули в глибину океану. І що глибше вони занурювалися, то темнішим, страхітливішим і таємничішим ставав підводний світ.

— Ми вже доволі глибоко, — мовила Герда, сповільнившись. — Я нічогосінько не бачу, мені лячно занурюватися далі. До того ж тут так темно, що ми нічого не побачимо.

Китенята намагалися бути хоробрими, але в непроглядній темряві непросто довго лишатися безстрашними. Вони вже хотіли плисти кудись в інший бік, як зграйка яскравих медуз виринула із западини й освітила

їхній шлях. Світло було тьмяне, проте його вистачало, щоб Герда і Ларс могли бачити, куди плывуть.

— Дякуємо, друзі! — вигукнула Герда і простягла плавець, щоб погладити медуз.

— Обережно, Гердо! — застеріг Ларс, ухопивши вчасно її за плавець. — Медузи гарні, але якщо їх торкнутися, вони можуть вжалити тебе.

Повертаючись з небезпечних глибин, обидва китенята відчули таке полегшення, що заспівали свою пісню:

Зорі сяють у темряві ночі.

Серце в подорож нову тріпоче.

Рифи, скелі, западини десь на шляху

Відчайдухам також наганяють жаху.

Кожен може злякатися рибки,

Навіть коник морський стане дибки.

Та сміливість у серці розсіє пітьму,

Сил додасть і звеселить у годину сумну.

Раптом звідусіль почувлися різкі вигуки і скрекотання. «Ттт-тт-ттт» пролунало правобіч. «Іііі-іііі-іііі-іі!» лінуло лівобіч.

— Що це може бути? — здивувалися обое.

Та вони дуже швидко здогадалися, що це таке.

Дельфіни! П'ятнадцять.., ні, двадцять, чи, може, навіть тридцять галасливих дельфінів! Вони досхочу раділи життю. Герда приєдналася до них і так само почала стрибати та сміятися.

— Поглянь на мене, Ларсе! — гукнула вона, озираючись у пошуках брата.

Та вмить її радісне збудження змінилося тривогою: Ларса ніде не було видно. Герда ненавиділа самотність, її охопив страх знову втратити брата.

— Ларсе! — перелякано кликала вона брата. — Ларсе! Де ти?! ЛАРСЕ!

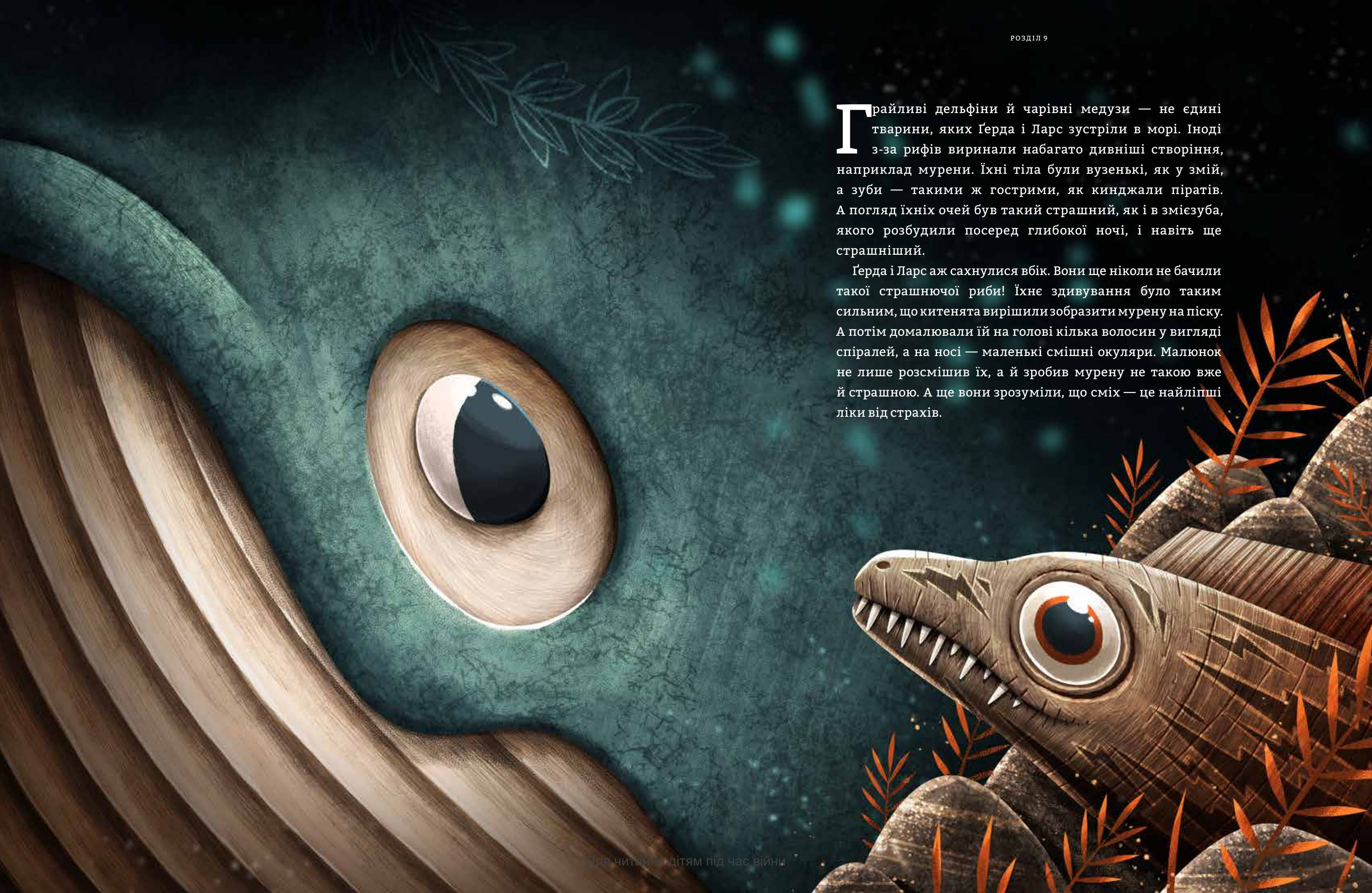
Куди ж він подівся? Чому він залишив її саму? Оточена зусібіч дельфінами, Герда навіть не уявляла, куди він міг зникнути. Сльоза, завбільшки з невеличке солоне озерце, скотилася з її ока.

Дельфіни не гаяли часу й одразу ж кинулися розшукувати Ларса. На щастя, пошуки тривали недовго — Ларс перебував неподалік. Він так стомився від тривалого плавання, що не мав бажання гратися та пустувати з дельфінами.

— Не хвилюйся, Гердо, я тут, поряд.

Не потрібно соромитися чи боятися страху. Страх — це так само невід'ємна частина нашого життя, як і вода в морі та океані. Якби ми не відчували страху, то ніколи не змогли б показати свою сміливість, подолавши його.

The illustration features a large, green, textured sea creature with a prominent, large, almond-shaped eye. To the right, a smaller, carved sea creature with a wide, toothy mouth and a large eye is shown. The background is a dark, teal-green sea with faint, glowing particles and some stylized orange-brown plants or seaweed. The overall style is painterly and atmospheric.

Грайливі дельфіни й чарівні медузи — не єдині тварини, яких Герда і Ларс зустріли в морі. Іноді з-за рифів виринали набагато дивніші створіння, наприклад мурени. Їхні тіла були вузькі, як у змії, а зуби — такими ж гострими, як кинджали піратів. А погляд їхніх очей був такий страшний, як і в змієзуба, якого розбудили посеред глибокої ночі, і навіть ще страшніший.

Герда і Ларс аж сахнулися вбік. Вони ще ніколи не бачили такої страшної риби! Їхнє здивування було таким сильним, що китенята вирішили зобразити мурену на піску. А потім домалювали їй на голові кілька волосин у вигляді спіралей, а на носі — маленькі смішні окуляри. Малюнок не лише розсмішив їх, а й зробив мурену не такою вже й страшною. А ще вони зрозуміли, що сміх — це найліпші ліки від страхів.

Мурена реготала разом із ними. Тепер Герда і Ларс дізналися, що не треба лякатися створіння, яке зненацька з'являється перед ними. Хоч мурена, може, і потворна, але вона не заподіє їм лиха, не нашкодить їм.

Вони так раділи з того, що створили малюнок на дні морському, аж знову заспівали:

*Зорі сяють у темряві ночі.
Серце в подорож нову тріпоче.
Рифи, скелі, западини десь на шляху
Відчайдухам також наганяють жаху.*

*Кожен може злякатися рибки,
Навіть коник морський стане дибки.
Та сміливість у серці розсіє пітьму,
Сил додасть і звеселить у годину сумну.*

*Чужі тіні чатують в глибинах,
Страшні звуки ревуть без упину,
Але море — то рідна домівка для нас,
Дух сміливця долає жахи повсякчас.*

Океан може бути різноманітним. Він буває тихим і лагідним, мов запрошує до себе, а інколи стає неспокійним і грізним. Буває, сонце виблискує на його поверхні, а наступної миті лютий шторм рве його на шматки. Саме такий шторм і наближався. Небо вкрили важкі хмари, посилився вітер, від страшних спалахів блискавок і розкотистих ударів грому здригалося все навкруги.

— Ларсе! Шторм! Швидше шукаймо, де сховатися! — прокричала Герда братові.

Вони одночасно виринули на поверхню, щоб перед зануренням зробити останній глибокий вдих.

— А ти теж бачив людське дитинча на льоду? Ми маємо попередити його про наближення шторму!

— Не мели дурниць, Гердо, — кинув Ларс. — Навіть нам мало часу, щоб сховатися.

Проте Герда була невблаганна. Вхопивши брата за плавець, вона підштовхнула його до дитини ескімоса.

— **А**гов! Ти там! Годі кататися на моржі! От-от почнеться сильний шторм! — прокричала Герда до людського дитинчати у великій хутряній шапці.

— Не турбуйся, ките! — почувся голос із-під шапки. — Хоч грім такий гучний, що навіть лід тремтить, але шторм скоро закінчиться. І потім над океаном засяє чудова барвиста веселка. Таке диво зазвичай буває саме після шторму, і я не хочу пропустити це. А що ви тут робите?

— Ми шукаємо закінчення колискової, а її початок нам співала матуся, — пояснила Герда. — У нас удома в нашій бухті стара китиха Лізбет сказала нам, щоб ми пливли туди, де спалахує полярне сяйво, і що саме там ми знайдемо те, що шукаємо. Але, як я бачу, ми нічого тут не знайшли, — закінчила сумно Герда.

— А ти можеш її мені заспівати? — попрохало дитинча. Брат із сестрою перезирнулися і заспівали:

Зорі сяють у темряві ночі.

Серце в подорож нову тріпоче.

Небо пильно вдивляється у води морські,

Щоб увічнити дії тварин і людські.

Проспівавши відомий їм уривок колискової, вони трохи помовчали, а потім згадали ті слова, які придумали завдяки пригодам під час своєї подорожі:

*Кожен може злякатися рибки,
Навіть коник морський стане дибки.
Та сміливість у серці розсіє пітьму,
Сил додасть і звеселить у годину сумну.*

*Чужі тіні чатують в глибинах,
Страшні звуки ревуть без упину,
Але море — то рідна домівка для нас,
Дух сміливця долає жахи повсякчас.*

— Ви ж самі знайшли кінець пісні! — усміхнувшись, мовило людське дитинча. — Ваш досвід і ваша хоробрість допомогли вам скласти наступні куплети пісні китів. Ваша матуся дуже пишалася б вами!

Коли після тривалої подорожі Герда і Ларс повернулися до своєї бухти, усі їхні друзі прийшли привітати їх і порадіти їхньому поверненню. Братик і сестричка описували, що бачили, чому навчилися і що дізналися. Розповідали про те, як вони перелякалися темної плями й тіней, про веселих і привітних дельфінів, про потворну мурену і про лютий шторм. Вони також розповіли про свої страхи та як вони навчилися їх долати. А потім вони заспівали колыскову, в якій були і ті рядки, які під час мандрівки вони відшукали у своєму серці.

Стара Лізбет, примостившись неподалік, уважно слухала їхню розповідь. І цього разу Герда помітила її задоволену усмішку.

УДК 821.162.4'06-32-93
МЗ6

Махо А.

МЗ6 Герда: Книга 2: Розповідь про мужність на морі / Адріан Махо [ілюстрації, текст]; пер. К. Дем'янчук. — Київ: Форс Україна, 2021. — 32 с.

ISBN 978-966-993-586-1

Після того як Герда та її брат Ларс знайшли одне одного, вони на два голоси заспівали колискову, якої їх іще в дитинстві навчила матуся. Яюсь китенята дізналися, що ця пісня довша, ніж вони запам'ятали. Отож брат і сестра, попри свій страх перед невідомим, вирушили на пошуки втрачених слів пісні. На своєму шляху вони потрапляли в різні пригоди і познайомилися з багатьма тваринами, які населяють підводний світ. Та чи вдасться їм знайти рядки, яких бракує в маминій пісні?

Літературно-художнє видання

ISBN 978-966-993-586-1

Text and Illustrations© Adrian Macho, 2019
Published by arrangement with Albatros Media a.s,
Prague, Czech Republic
www.albatrosmedia.eu
All rights reserved.

© ТОВ «Форс Україна», виключна ліцензія на
видання, оригінал-макет, 2021

Перекладач *Катерина Дем'янчук*
Верстка *Олена Бідненко*
Адаптація дизайну обкладинки *Юлія Ясінська*

Менеджер із прав *Тетяна Чміль*
Керівник проекту *Оксана Шевченко*
Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку __.07.2021 Формат 60×90/8.
Гарнітура «Bitter». Друк офсетний.
Тираж 1300 прим. Обл. вид. арк 5,95.

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, Україна, м. Харків, вул. Саратовська, 51,
тел. +38(057)717 53 55
Замовлення №

ТОВ «Форс Україна», 04073, м. Київ,
пр-т Степана Бандери, 9
Тел. (044) 290 99 44,
Інтернет-магазин www.book24.ua
Свідоцтво про внесення суб'єкта
видавничої справи
до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 5433 від
08.08.2017 р.

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими — без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.

Для читання дітям під час війни